

-3- enviat el 24 d'abril de 2011, diumenge de Pàsqua.

SÓC MOLT DESPISTAT!

Hi va haver una vegada un home bo, tot i que prenia nescafè a l'hora d'esmorzar, que va morir ara fa un any i que acabava de publicar un conte: Dura, on els gats eren blancs. Editat per gent vilanovina d'El Cep i la Nansa, el presentaven així: "Ton Creus, mestre fins fa poc i viatger de motxilla en l'actualitat. Ciclista urbà i lector de llibres".

El conte ens diu que a Dura mai no els faltava aigua de la bona i que per això les verdures de Dura feien felices, feliços i sans/sanes durenques i durencs. Fins que un dia 'els corcs', que eren els dolents quan encara no monopolitzava tot el mal possible ni el FMI ni de la perversa 'internacional interbancària', van robar l'aigua de Dura i la gent que vivia al poble es va trobar, de cop, amb set i en la misèria total. Sort que un noi i una noia, en Tamís i l'Orga, tenien empena i van sortir, valents com eren, a buscar la caixa de la reina Liada que contenia el tresor de l'aigua. No repetiré pas totes les gestes que van haver de viure els dos nois, ni els paranyes que els paraven els enemics, ni els perills que els deixaven a un pas de la mort, ni les peripècies que van haver de superar, llestos i tossuts i enamorats de Dura, els dos protagonistes de la història.

Sort en van tenir d'una trobada fortuïta, imprevista. Com que el fred els paralitzava, van fer un foc: "Un home molt vell, de cabells blancs i barba fins a la cintura, es va acostar al foc. Duia un barret de copa, negre i molt alt. El barret era tan vell com el seu amo..." L'Orga es va adonar que era un vell que havia conegut en somnis. El vell la interrogava amb uns ulls esmolats i petits: "¿Què dius, noia?". "Us he vist en somnis", va respondre l'Orga. La resposta del vell els va deixar parats: "Ah, sí, sí. És possible: sóc molt despistat i no sé mai si estic en somnis o no. Ara, ¿estem en un somni?"

Com que estan rebenatats de tants i tants dies de travessar muntanyes, rius i valls, es queden adormits. Els joves. I el vell també. Quan es desperten –i ja fa hores que el sol ha sortit a fer el tomb de cada dia– no veuen el vell. El tornen a trobar, però. Com que és tan despistat els ve a dir que ni sap com se diuen. Els joves tornen a explicar la seva història. El vell es presenta:

"El meu nom és Marvellí, però tothom em coneix per Marvellí el Gran. No 'el Vell', eh?" I com que els vol ajudar, els fa un regal: la pedra dels tres poders...

(Parèntesi: ¿que com acaba la història? Aneu, corre cuita, al vostre llibreter habitual i compreu el llibre... que els llibres són les flors més belles de cada primavera. A més, els llibres són una mica de qui els ha escrit... però, sobretot, els llibres són de qui els llegeix. I és així que em prenc la llibertat de pispar la història a l'enyorat Ton Creus i de fer camí pel meu compte...)

El Marvellí feia segles que vivia. Tot amb tot, i com que era savi i eixerit, ni era etern ni era diví ni mai no va acceptar una Creu de Sant Jordi: “¿més creu que els que me la volen concedir?” Com que al seu entorn dominaven l’espai escènic els personatges que sempre parlaven com si ho sabessin tot..., i sempre renyaven els que eren pobres o s’equivocaven o no l’encertaven o els ficaven sovint de peus a la galleda, en Marvellí va posar en marxa la Internacional dels que mai no triomfen, dels que la vessen, dels que tornen a començar, dels que s’ajuden sense escampar-ho, dels que no es deixen acollonir pel xantatge permanent dels que remenen les cireres.

¿Que com continua la història? Ho sabeu prou bé: els poderosos, els que controlen els crèdits, les armes i les creences estan indignadíssims contra la Internacional de Marvellí el Gran. Fan servir tota mena d’armes i de trampes i de mitjans de comunicació i de tortures i de jutges ben untats i d’assassins a sou per acabar amb el que ells anomenen ‘la Secta dels Penjats’. I...? Com que els penjats són majoria, i com que no s’enorgulleixen pas de la seva gesta, ningú no sap com aturar-los. ¿Quin serà el futur dels uns i dels altres? Chi lo sá! (Pregunteu-ho, si voleu, al consultori sentimental de ‘Tots x Tots’!)

**Van tan inflats i ensuperbits
els malparits...
que se’ls esmunyen els petits
més eixerits!**

Heus aquí un gos, heus aquí un gat: aquest conte s’ha acabat!